

י"סה של יפס וטמפו, שואים נכבים

יא הגיעה לארץ עם תיק
יימס בונד, שמתכו הוציאה
ל הקאסטות שבהן מוקלטים
טים והמוסיקה. כל הריקודים
אצלה בראש. היא רק שאלה אילו
מושכות ילדים בארץ. כרי
את הילדים בהצגה.
טרה היתה להראות ולאפשר
ס להכין, שמחול אינו תחום
י בגיל מסויים. אפשר לבוא אלו
יכוונים וכל גיל.
א נגעה לליבם של אנשי

מנהל אמנותי דביר ובוריאוגרפית גוסלאר
לא יכולתי לנשום!

זירקס של ריקוד

הקישואים המעופפים
נו. תיקח את זה!

חיזור הציפור
איך חיזר אבא אחר אמאי?

כמוכן ממשיכה גם בכוריאוגרפיות
ללהקות ריקוד. כך הגיעה גם ללהקת
בת-שבע.
ההופעה המתוחכמת עם בת-שבע
התבטא דווקא בפשטות התנועות,
כהברקות הלבוש. בתאורה הצבעונית
ובאיפוק המיוחד של הרקדנים: ללא
שמץ של העוינות פנים מוגזמות או
סלאפסטיק וולגרי.
רקדני בת-שבע ביצעו עם גוסלאר,
בקונכייה של פארק הירקון בתל-אביב,
עבודה מיקצועית. גוסלאר הפקיעה את
הלהקה ממחול טהור, ניצלה את
כישורי חבריה לסג' שונה לחלוטין של

בע. כי היא אמיתית ופשוטה. הם
את המופע, תחת לחץ נוראי, תוך
ז. היו קטעים מסובכים שדרשו
מיוחדת, בעיקר בגלל הלבוש
זב. היא הכניסה לתוך הבגד כל
אביזרים, הנפתחים תוך כדי
והופכים למבושים אחרים.
א עשתה את הכל — היא
דה את הריקודים, הלבשה
ה.
א: לוטה גוסלאר, כוריאוגרפית
ת בת 75, צ'רלי צ'פלין הרוקדת,
אה לארץ בימים אלה את קירקס
ומימה.
ולאר, לאייהוריה, נולדה בגר-
שאותה עזבה עם עלות הנאצים
טון (לא יכולתי לנשום!) תחנ-
י'שונה היתה פראג הצ'כית, שם
פה לטחנת הפילפל, תיאטרון
רט אנטי-פאשיסטי, שהופיע
י אירופה ונחל הצלחה כבירה.
תנה. הבאה היתה הוליווד
וגרפיה לגליליאנו גליליי של
ל כרכט, בכיכובו של צ'ארלס
ן ואחריו ג'וניורוק, שבה ייסדה,
33 שנה, את קירקס הפנטור
: חמישה רקדנים קבועים,
הם מוסיפה גוסלאר מרי פעם,
ים מיוחדים, כפי שמתבקש:
ימאים, שחקנים, ליצנים.

מה עושים
עם חבל ביד?
היום העמידה גוסלאר 120
קטעים, המשולבים בקיטעי
ר שנכתבו גם הם על ידה. היא

במדינה

דרכי-אדם

סוף סוף, שנה טובה

הדרך הארוכה מגריניה לקרית-אטא.

שנת תשמ"ג היתה שנה לא טובה
לוויסלווה קוורסקי, פולניה נוצריה בת
37, ולבתה מגדלנה, בת ה-11. הכל
התחיל כאשר ויטלווה, לשעבר ספרנית
טכנית, הגיעה לארץ בגלל פרשת-
אהבה יוצאת-דופן.

בפולין גרה בעיר הנמל גריניה,
שליד גרנסק. שם הכירה קצין-אניות
פולני, שהועסק עלי-ידי חברת-ספנות
ישראלית. היא ביקרה עימו ביקור קצר
בישראל כשהיא משאירה את בתה
מנשוואה הראשונים בפולין, עלי-פי
הוראות השליטנות. באותו הביקור
החליטו היא וקצין-האניות להינשא
ולהשתקע בארץ.

אלא שזה לא היה פשוט כל-כך.
ויסלווה חזרה לפולין, לקחה את
מגדלנה, בתה, ויצאה עימה לרומניה
— שאלה, כמדינה המשתייכת לגוש
המזרחי, מותרת היציאה מפולין ללא
הגבלה.

ברומניה עמדו השתיים להיפגש עם
המאהב-הקצין. שאכן אירגן בבוקרסט
דרכון חדש, יוגוסלבי, לוויסלווה
ולבתה. אך לפני שהספיקו השלושה
לעלות על המטוס לישראל, זוהו
כפולנים והוחזרו לארצם.

לא לשקר לממשלה. האשה
נשפטת לשלוש שנות מאסר על-תנאי,
דרכונה נלקח, וזכות היציאה לחו"ל
נשללה ממנה.

גם הגבר קיבל שלוש שנים
על-תנאי, בתוספת קנס גדול. עד
פסק-הדין אף ישב שלושה חודשים
בכלא. אך חצי שנה לאחר מכן ברח,
דרך צ'כוסלובקיה, לישראל.

במיכתביו מן הארץ הבטיח להביא
את ויטלווה ואת בתה ארצה, והוא החל
מחפש דרך כיצד לעשות זאת. עד
שמצא: חבר לעבודה מהאניה, יהודי
תושב עכו, הסכים, תמורת 2500 דולר,
לשאת את ויטלווה לאשה באופן

מהגרת קוצ'רסקי

300 ויאט-נאמים ופולניה אחת

פיקטיבי, ובלבד שתוכל לצאת מפולין,
במיסגרת של איחוד-מישפחות.

ויטלווה נישאה לימאי מעכו במעמד
צר אחד (בעזרת יפוי-כוח), והיגרה
כחוק לישראל. ואז נתגלו שתי עובדות
ששינו את כל המצב: קצין-האניות חי
עם אחרת בקריית-טיבעון, והאיש
מעכו נשא, בינתיים, בנישואין של
מש, ברכנות, יהודיה ישראלית.

בו ביום מיהרה ויטלווה למישרד-
הקליטה וסיפרה את כל האמת, כי
ממילא, לא היתה לי כוונה לשקר את
הממשלה בישראל. הפקידים הבטיחו
לה את כל העזרה, ובכלל לא התרגשו
מן הסיפור. העניקו לה תעודת-עולה,
שלתו אולפן, ואת הבת מגדלנה
שלחו לבית-ספר.

אז התחיל הבעיות: הפקידים
הבטיחו עזרה כספית, אבל לא נתנו.
ויטלווה נאלצה להתפרנס מכל מיני
עבודות מזדמנות.

הגורע ביותר: לפני חודש הוזמנה
ויטלווה ממקום מגוריה, קרית-אטא,
למנהל המחוז של משרד-הפנים
בחיפה, שהודיע לה: אנחנו שולחים
(המשך בעמוד 43)

כאשר ציפורי-זכר חיזר אחר ציפור-
נקבה, עיכסה הנקבה בזנבה, שלפת
נוצת טווס והולוכה אותו שולל —
ביקש המנחה לעשות אקטואליזציה
ושאל את הפעוטות בקונכייה: "אתם
יודעים איך אבא חיזר אחרי אמא?" הוא
קיבל תשובה מיידית, מבעלת קול
דקיק: "כן, הוא לקח אותה למועדון!"
הפנטומימה הורכבה מפנים, ידיים
ורגליים. אל הבמה נכנס מרבה-רגליים,
מכוסה מקצות אצבעותיו עד עקבו
במניינע-לילכר גדולות וצבעוניות.
בקטע אחר השתלב ילד בתוך קישוא
מעופף על הבימה. הוא הועלה על סוס
ססגוני והילך על חבל, ללא עזרה.

בקטע נוסף הוזמנו שלושה רקדנים
שלוש יפהפיות קטנות מהקהל לרקוד
עימם את ריקוד הוואלס הגדול.
הואטוטות קרו קידה, יחד עם הגברים,
הובלו על ידיים, הונפו לגובה בשימלר-
תידן המתנודות, וחשפו תחתונים
פיצפוניים.

גולת הכותרת: הכובסת. השאלה
הראשונה ששאלה גוסלאר כאשר
הגיעה ארצה, היתה: "איזה כחור יכול
להיות כובסת?" חיים און נתן את
התשובה והכניסה שלו היתה עם פיילק
גדולה וחומרים לכביסה, צ'יפס וטמפון.
התחילה סידרה משעשעת של אביזרים
מכוסים, העוברים תהליכי שינוי
מזורים. בסיום הסידרה הופך ילד
מכוס לתינוקת בעגלה.

במהלכו של קטע הכובסת
מתבקשת אחת הצופות לעלות על
הבימה כדי להחזיק את קצה חבל-
הכביסה. כשהקטע מסתיים, סיפרה
גוסלאר, נשאת הצופה הלא-ישראלית
הממוצעת לעמוד על הבימה, מחכה
להוראות. לא כן בארץ. הצופה
הישראלית תמיד תבעה: "נו, תיקח את
זה!"

רק עם קהל

כ אשר נכנס דביר, לפני
כמה חודשים, לתפקיד מנהל
האמנותי של בת-שבע, ביקש להגיע
לנוער. מופעי בת-שבע (ובת-דור)
ארוכים וכבדים מדי לילדים. דביר
נועץ בכוב כהן, מנהל להקת המחול
המורדנית של לונדון והיועץ האמנותי
של בת-שבע, וזה המליץ על גוסלאר.
הבעיה העיקרית התגלתה בזמן
החזרות. הרקדנים חזרו שוב ושוב על
הקטעים ובאין תגובה של קהל,
התייגעו. גוסלאר הבטיחה כי כאשר
יהיה קהל, הכל ייראה אחרת.

ואכן, ברגע שיצאה ההופעה אל
הקהל, שבה להחלחלת לרקדני
בת-שבע. בכל מקום שבו הבטיחה
גוסלאר שהקהל יגיב, היתה תגובה.

אוריאלה וייט

